

[Wingsøe.]

som første forudsætning gå ind for de her foreliggende ændringer til udlændingeloven, hvorved justitsministeren bemyndiges til at fastsætte de nærmere regler vedrørende blindpassagerer.

Hvad angår de ændringer, der er foreslået i anledning af, at Island kan forventes at tilslutte sig overenskomsten om ophævelse af paskontrollen ved fællesnordiske grænser — en adgang, der hele tiden har stået Island åben — vil jeg allerførst udtrykke min glæde herover. Jeg er bekendt med, at justitsministeriet i 1955 har udfærdiget en bekendtgørelse, hvorved man har fritaget islandske statsborgere for at være i besiddelse af pas eller anden rejselegitimation under ophold her i landet. Jeg ved ikke, hvorvidt Island har gennemført en lignende ordning, men hvis det er tilfældet, betyder det jo, at tilslutningen til konventionen navnlig vil få betydning for de andre nordiske landes borgere. Under alle forhold er det glædeligt, at alle fem nordiske lande kan samles om tilslutning til denne konvention, som har haft sin store betydning.

Under behandlingen i det høje ting i 1958 af udlændingelovforslaget, hvor diskussionen navnlig drejede sig om den tilgrundliggende nordiske overenskomst om pasfrihed, var flere ordførere inde på, at den omstændighed, at paskontrollen ophævedes ved de fællesnordiske grænser, men til gengæld øgedes ved ydergrænserne — for Danmarks vedkommende ved Kruså, i havne og lufthavne — ville betyde øgede omkostninger for lande med ydergrænser. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede justitsminister, om der for Danmarks vedkommende kan gives talmæssige oplysninger om, hvorvidt der i de forløbne år har været en sådan omkostningsforøgelse, om den i givet fald kan føres tilbage til disse forhold, og hvilken størrelse den i så fald har haft.

Man var dengang ligeledes inde på ønskeligheden af overhovedet at få afskaffet pas ved rejser inden for Europa, men man blev

enig om at udskyde sagen for at få lejlighed til at indhøste de erfaringer, som det nordiske pasområde kunne give. For de nordiske landes befolkninger har pasfriheden utvivlsomt betydet en stor lettelse og vel også betydet øget samfærdsel over grænserne, men jeg ville være taknemlig, hvis den højtærede justitsminister også kunne give oplysninger om de i øvrigt indvundne erfaringer — enten her i tinget eller i et eventuelt kommende udvalg.

Med disse få bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling.

Per Federspiel: Også jeg vil gerne på mit partis vegne give tilsagn om velvillig behandling af dette lovforslag.

Der er ganske vist i § 1 under nr. 1 en meget generel bestemmelse, hvorefter justitsministeren kan fastsætte særlige regler vedrørende spørgsmålet om afvisning af blindpassagerer. Nu tror jeg ikke, at den højtærede justitsminister vil gøre sig skyldig i misbrug af denne bestemmelse vedrørende blindpassagerer, men mon det dog ikke havde været rigtigt at udforme disse regler noget nærmere efter den internationale konvention, som det ærede medlem hr. Wingsøe omtalte, og som vi formodentlig snart vil komme til at ratificere.

Der er jo to kategorier af blindpassagerer; den ene er dem, der vil forsøge at spare billetten — og dem er der i og for sig ingen grund til at tage på med særlig lemfældighed — og den anden er dem, som vi ikke mindst kender fra besættelsestiden, og som vi stadig kender fra de flygtninge, der kommer til os fra lande, hvor de politiske forhold er utålelige. Der er for så vidt det glædelige ved konventionen, at den fastslår, at der ikke sker nogen ændring i de gældende regler vedrørende asylret. Der er jo også i disse tilfælde spørgsmål om, hvorvidt man kan pålægge rederne og skibsførerne det ret vidtgående ansvar, der er forudsat i konventionen; det bliver vel til syvende og sidst rederorganisationernes sag at ytre sig